

РЕШЕНИЕ № 187

София, 28 юни 2011 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Второ наказателно отделение, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди и единадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛИДИЯ СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЮРИЙ КРЪСТЕВ

ЖАНИНА НАЧЕВА

при секретаря **Н. ЦЕКОВА**

в присъствието на прокурора **ГЕБРЕВ**

изслуша докладваното от съдия **Ж. НАЧЕВА**

наказателно дело № 1112 по описа за 2011 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на Софийска апелативна прокуратура срещу присъда № 51 от 1.12.2010 г. на Софийския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 182/2010 г.

Прокурорът се позовава на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1-2 НПК. В допълнителните съображения подробно развива оплакването за съществено процесуално нарушение по чл. 13 и чл. 14 НПК в подкрепа на тезата, че по делото съществуват силни и непротиворечиви косвени доказателства, които водят до логични изводи за извършените престъпления от подсъдимите. Счита, че допуснатото съществено процесуално нарушение е довело и до неправилното приложение на закона, поради което е направил искане за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание прокурорът от Върховна касационна прокуратура не поддържа протеста и намира, че въззивният съд е изпълнил всички указания на Върховния касационен съд, но при отсъствието на преки доказателства и на допуснато съществено процесуално нарушение липсва основание за отмяна на присъдата.

Защитникът на подсъдимите Е. Д. М. и Е. Д. М. (адв. Б.) счита, че в рамките на възприетите различни фактически положения оправдаването е напълно законосъобразно.

Защитникът на подсъдимия К. Н. Б. (адв. С.) възразява срещу протеста и настоява присъдата да бъде оставена в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите в протеста, устно развитите съображения в открито съдебно заседание и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

С присъда № 51 от 1.12.2010 г. по в. н. о. х. д. № 182/2010 г. Софийският апелативен съд е отменил присъда № 49 от 4.12.2008 г. по н. о. х. д. № 205/05 г. на Софийския окръжен съд и е признал подсъдимите – Е. Д. М., Е.Д.М. и К. Н. Б. за невинни в това, на 11.06.2004 г. в района на с. Горно Камарци в съучастие като съизвършители да са отнели чужди движими вещи – 1500 евро и 1000 рубли от владението на А. М. З. с намерение противозаконно да ги присвоят, като употребили за това сила, поради което ги е оправдал по обвинението за престъпление по чл. 198, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК. Подсъдимите са били оправдани и по

обвинението да са извършили в съучастие помежду си, по същото време и на същото място, опит за убийството на Г. И. Р., служител от състава на Министерството на вътрешните работи при изпълнение на службата му, по начин и със средства, опасни за живота на мнозина – престъпление по чл. 116, ал. 2, вр. ал. 1, т. 6 вр. чл. 18, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК.

Протестът на прокурора за допуснато съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал.1, т. 2 НПК е ОСНОВАТЕЛЕН.

Въззивният съд е представил по различен начин обстоятелствата около въоръженото нападение на пътя. Приел е, че показанията на полицейските служители (св. Л., св. М., св. П. и св. Р. са ненадежден източник на доказателства за развитието на част от инкриминираните по делото събития, защото техните твърдения не се съчетават с обективно установените пробойни в задната част на микробуса и отсъствието на входящи поражения от дясната страна на превозното средство, съобразно данните в протокола за оглед на местопроизшествието и специализираното заключение на вещото лице, изпълнило балистичната експертиза. Извън очевидното противоречие с констатацията (л. 10 от мотивите) за наличието на входяща пробойна също и в дясната част на микробуса (деформация на 14 см под стъклото, експертно определена като входяща), ключово значение при формиране на вътрешното убеждение е изиграло възприетото от съда разположение на микробуса при спирането му на пътя, когато полицейските служители са били подложени на обстрела от маскираните лица, въоръжени с автомати – микробусът „Форд Транзит“ да е бил изравнен и обърнат с дясната си страна спрямо лекия автомобил „БМВ“ на нападателите. В мотивите на присъдата въззивният съд е отбелязал, че това разположение на микробуса се извежда от показанията на всички служители, но е игнорирал съдържанието на показанията на св. М., предоставящи различна информация – спиране на полицейския микробус между автомобила „БМВ“ и автомобила с чуждестранна регистрация. По този начин съдът не е изпълнил стриктно процесуалното си задължение обстойно да анализира показанията на тези лица, внимателно да ги обсъди поотделно и в съвкупност с останалите доказателствени материали, като изложи съображенията поради които ги приема или не при формиране на вътрешното си убеждение за релевантните по делото факти.

Софийският апелативен съд се е позовал и на показанията на св. З., отчитайки дадения отговор на въпрос № 39, отразен в приложения протокол за разпита по делегация. В отменителното си решение от 12.03.2010 г. по к. д. № 653/09 г., освен предоставената възможност за преценка от нов и по-подробен разпит на пострадалия, в изложените съображения Върховният касационен съд изрично е концентрирал вниманието и към точността в тази част на превода, респективно на необходимостта от извършването на нов превод, който да не оставя никакво място за съмнение относно действително закрепените в протокола изявления на св. З. по време на неговия разпит.

Преимуществената част от протеста съдържа аргументация за едностранчив подход на съда по отношение на показанията, дадени от съответните лица като защитени свидетели пред съдия на досъдебното производство.

В този аспект е важно да се подчертае, че установяването на фактите и оценката за достоверност на източниците на доказателства са, по принцип, въпроси от компетентността на съда, разглеждащ делото по същество. Затова и Софийският апелативен съд е бил свободен да прецени дали да приеме свидетелските показания като цяло или в определени части за достоверни, или не, както и дали да даде вяра на показанията на свидетелите пред съда за сметка на депозираните показания от досъдебното производство. Вътрешното убеждение обаче на съда следва да бъде основано върху обстойното и внимателно обсъждане на обстоятелствата, които се съдържат в тези показания.

От изложените мотиви не личи въззивният съд да е извършил прецизен анализ на съдържанието на всички показания на св. Б. Т. относно обстоятелства със съществено значение по делото. Съобщеното от него при разпита от 18.08.2004 г. като анонимен свидетел с идентификационен № 3 за това, че неговият гараж в кв. Кремиковци е бил използван от подсъдимия Е.Д. М. съдът е свързвал с имот на ул. „Г. Б.“ № 2. В съдебно заседание пред Софийския апелативен съд свидетелят изрично е уточнил адреса - ул. „Г. П.“, на който притежава дворно място и гараж. Самото искането да се изследва собствеността на имот на ул. „Г. Б.“, направено пред първоинстанционния съд от подсъдимия Е. Д. М. и неговия защитник, а впоследствие и във въззивната жалба, е било насочено към кръга от факти и обстоятелства, обхванати от показанията на защитения свидетел под идентификационен № 4 (свидетел, който не е бил разсекретен). Затова съдът не е могъл да изгражда логическа зависимост с показанията на св. М. М., изясняваща собствеността на друг имот, и в контекста на изложеното от нея да съпоставя и проверява депозираните показания от св. Т.. Поначало

показанията са били поставени под съмнение и в частта, в която свидетелят ясно е посочил телефонния си номер - и проведените на 10-11.06.2004 г. разговори с подсъдимия Е. Д. М. Съдът се е аргументирал с факта, че от този номер е бил изпратен един изходящ SMS до телефонния номер на св. Д., която според посоченото от нея при разпита не се е познавала със св. Т. От друга страна обаче съдът е приел наличието на потвърждаващи заявеното от св. Т. доказателства относно телефонния му номер – данните от справката на мобилния оператор, приложена към материалите по делото за проведени по същото време разговори от този номер с номер -, използван според обвинителната теза от подсъдимия Е. Д. М. (л.19-20 от мотивите на присъдата). Освен това съдът се е основал и на показанията на св. Я., които е обсъдил само частично, а не в тяхната пълнота и в съвкупност с останалите доказателства. Приел е за фактически установено, че през 2004 г. св. Я. е използвала телефонен апарат на св. К. с номер за разговори -, който тя не е преотстъпвала от своя страна по никакъв повод и на никого, но в мотивите изобщо не е взето отношение и по другото твърдение на св. Я., че в този период не е пътувала по маршрута от автомагистрала „Хемус“, по който при осъществявано движение, според справката от мобилния оператор и с помощта на телекомуникационна експертиза, са били установени няколко проведени разговора между ползвателя на посочения номер (-) и ползвателя на номер - в деня, в района и около часа на извършените престъпления. В същия аспект е било наложително при неясните показания на св. Я. и на св. К. да се потърси допълнително информация, като например, да се поискат по-конкретни данни от коя дата и докога св. К. е била регистрирана като ползвателя на този телефонен номер.

Предвид изложеното, Върховният касационен съд намира, че въззивният съд не е изпълнил задълженията, предписани от разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 НПК, и по този начин е допуснал съществено процесуално нарушение, чието отстраняване налага отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

С оглед на това, Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 4 НПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 51 от 1.12.2010 г. на Софийския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 182/2010 г. и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на Софийския апелативен съд от съдебно заседание.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]